# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 11ης Ιουλίου 1989 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

**Α — Τα πραγματικά περιστατικά**

1. Στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ της Επιτροπής (στο εξής: προσφεύγουσα) και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών (στο εξής: καθού) την οποία αφορούν οι παρούσες προτάσεις, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο, με την προσφυγή λόγω παραβάσεως που άσκησε, να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπείχε βάσει του κοινοτικού δικαίου στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής στον τομέα της αλιείας.

2. Κατά τα έτη 1983 έως 1985, σημειώθηκαν υπερβάσεις των ποσοστώσεων αλιείας που είχαν χορηγηθεί στις Κάτω Χώρες, και μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε ποσοστό πολλαπλάσιο του 100 %.

3. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η υπέρβαση αυτή των ποσοστώσεων οφείλεται τόσο στην καθυστερημένη παύση της αλιείας, την οποία προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2057/82 [1] όσο και στην παράβαση των υποχρεώσεων που έχουν τα κράτη μέλη, όσον αφορά τη διαχείριση των ποσοστώσεων και τον έλεγχο της αλιευτικής δραστηριότητας (άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΟΚ 170/83 [2]· άρθρα 1 και 6 έως 10 του κανονισμού 2057/82). Το αίτημα της προσφυγής βασίζεται, κυρίως, στην αιτίαση που αφορά την καθυστερημένη επιβολή παύσεως της αλιείας.

4. Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει, σύμφωνα με το άρθρο 169, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, ότι, συνεπεία των υπερβάσεων των ποσοστώσεων αλιείας που χορηγήθηκαν στις Κάτω Χώρες για τα έτη 1983, 1984 και 1985, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν εξεπλήρωσε πλήρως τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, και από τα άρθρα 1 και 6 έως 10 του κανονισμού 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1982, σε συνδυασμό με τους κανονισμούς του Συμβουλίου περί καθορισμού των ποσοστώσεων για τα έτη αυτά·

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

5. Το *καθού* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— εφόσον την κρίνει παραδεκτή, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

* Γλώσσα πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Κανονισμός 2057/82 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1982, περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών (ΕΕ 1982, L 220, σ. 1).

2 — Κανονισμός 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ 1983, L 24, σ. 1).

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

6. Το καθού υποστηρίζει ότι οι σημειωθείσες υπερβάσεις ποσοστώσεων οφείλονται σε περιστάσεις για τις οποίες δεν φέρει ευθύνη, παραδείγματος χάριν, σε παράνομες αλιεύσεις ή στην καθυστερημένη διαβίβαση των δηλώσεων περί των ποσοτήτων που εκφορτώθηκαν σε λιμένες άλλων κρατών.

7. Θεωρεί δε ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω αοριστίας.

8. Τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα των διαδίκων εκτίθενται με περισσότερες λεπτομέρειες στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην οποία και παραπέμπω.

**Β — Η γνώμη μου επί της υποθέσεως**

I — *Επί του παραδεκτού*

9. Το καθού προβάλλει, καταρχάς, προς άμυνά του, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω αοριστίας. Πρέπει, συνεπώς, να εξετασθεί αν η προσφυγή, στην περίπτωση που θα ήταν βάσιμη, θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για την έκδοση αποφάσεως με την οποία θα αναγνωρίζεται η ύπαρξη παραβάσεως. Το αιτητικό της προσφυγής προσδιορίζει σε τι συνίσταται η αναγνώριση την οποία επιδιώκει η προσφεύγουσα.

10. Από το κείμενο, επομένως, της προσφυγής, σε συνδυασμό με τις σχετικές διατάξεις, θα πρέπει να προκύπτει ότι, ενδεχομένως, το καθού κράτος μέλος δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις του και στοιχειοθετείται, ως εκ τούτου, παράβαση κράτους. Ενόψει του σύνθετου χαρακτήρα των αιτημάτων της προσφυγής, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ διαφόρων παραβάσεων.

11. *1.* Η πρώτη προβαλλόμενη παράβαση είναι η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, ο οποίος αποτελεί το βασικό κανονισμό περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων. Κατά την εν λόγω διάταξη, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν χορηγηθεί. Κατά τη δεύτερη περίοδο της παραγράφου 2, του άρθρου 5, του κανονισμού 170/83, οι λεπτομέρειες εφαρμογής είναι δυνατόν να θεσπισθούν κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως. Η παράβαση της διατάξεως αυτής είναι πάντοτε δυνατή στην περίπτωση που οι σχετικές με τη διαχείριση των ποσοστώσεων εθνικές διατάξεις δεν είναι σύμφωνες με τους ισχύοντες κοινοτικούς κανόνες. Ακόμη και η παράλειψη ενός κράτους μέλους να ρυθμίσει ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής μπορεί να συνιστά παράβαση.

12. Επομένως, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 επιβάλλει μία συγκεκριμένη υποχρέωση, η μη εκπλήρωση της οποίας μπορεί να έχει ως συνέπεια καταδικαστική απόφαση στο πλαίσιο δίκης επί προσφυγής λόγω παραβάσεως της Συνθήκης.

13. *2.* Η προσφεύγουσα προβάλλει στη συνέχεια την παράβαση των άρθρων 1 και 6 έως 10 του κανονισμού 2057/82 περί θεσπίσεως ορισμένων μέτρων ελέγχου των αλιευτικών δραστηριοτήτων που ασκούνται από σκάφη των κρατών μελών. Κατά το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, κάθε κράτος μέλος επιθεωρεί,

εντός των λιμένων που βρίσκονται στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία του ή τη δικαιοδοσία του, τα αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος, για να διασφαλίσει την τήρηση κάθε ισχύουσας ρυθμίσεως που έχει σχέση με τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου. Έτσι, ανατέθηκε στα κράτη μέλη η ευθύνη της γενικής εποπτείας, στην οποία συμπεριλαμβάνονται τα συγκεκριμένα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου. Επιπλέον, η παράγραφος 2 της εν λόγω διατάξεως επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να κινούν σε περίπτωση μη συμμορφώσεως προς τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου την ποινική η διοικητική διαδικασία και να επιβάλλουν, με τον τρόπο αυτό, κυρώσεις για την παράβαση. Τέλος, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να συντονίσουν τις ενέργειές τους ελέγχου ώστε να επιτευχθεί η μεγαλύτερη δυνατή αποτελεσματικότητα.

14. Ενδεχόμενη παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1 του κανονισμού 2057/82 θα μπορούσε να συνίσταται, παραδείγματος χάριν, στην ανεπαρκή εφαρμογή των απαιτουμένων μέτρων ελέγχου. Για να αναγνωρισθεί η ύπαρξη παραβάσεως στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να αναφερθούν συγκεκριμένα, ποια μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου δεν τηρήθηκαν επαρκώς, και, ενδεχομένως, ποια μέθοδος ενέργειας ακολουθήθηκε.

15. Έτσι, είναι νοητή η παράβαση των ειδικότερα προσδιοριζομένων υποχρεώσεων στα άρθρα 6 έως 10 του κανονισμού 2057/82, όπως, παραδείγματος χάριν, της υποχρεώσεως ελέγχου της ακριβείας των δηλώσεων των πλοιάρχων που υποβάλλονται σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1 ( άρθρο 6, παράγραφος 2 ), καταγραφής των εκφορτώσεων ( άρθρο 9, παράγραφος 1 ) και κοινοποιήσεως των σχετικών πληροφοριών στην Επιτροπή εντός της τασσομένης προθεσμίας ( άρθρο 9, παράγραφος 2 ), καθώς και έγκαιρης παύσεως της αλιείας ( άρθρο 10 ).

16. Ακόμη και χωρίς αναφορά σε συγκεκριμένα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου, μπορεί να διαπιστωθεί παράβαση κράτους μέλους ενόψει, παραδείγματος χάριν, του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, στην περίπτωση που η ποινική ή διοικητική διαδικασία στην οποία αναφέρεται το άρθρο αυτό δεν έχει προβλεφθεί ή δεν έχουν επιβληθεί κυρώσεις για τις διαπιστωθείσες παραβάσεις.

17. Επομένως, το άρθρο 1 του κανονισμού 2057/82 θέτει, τόσο απευθείας το ίδιο όσο και σε συνδυασμό με τα άρθρα 6 έως 10 του εν λόγω κανονισμού, συγκεκριμένους κανόνες συμπεριφοράς, η μη τήρηση των οποίων μπορεί να στοιχειοθετήσει παράβαση κράτους.

18. Η αρχή σύμφωνα με την οποία η προσφυγή πρέπει να είναι συγκεκριμένη αποσκοπεί στην οριοθέτηση του αντικειμένου της διαφοράς, ώστε — αν η προσφυγή είναι βάσιμη — να είναι δυνατή η έκδοση καταδικαστικής αποφάσεως. Κατά τα λοιπά, δεν πρέπει να απαιτείται η πλήρωση περαιτέρω όρων, όσον αφορά την έλλειψη αοριστίας της προσφυγής ως προϋποθέσεως του παραδεκτού. Το αιτητικό όμως της παρούσας πρσφυγής λόγω παραβάσεως ανταποκρίνεται στις κατά τα ανωτέρω ελάχιστες διαδικαστικές προϋποθέσεις. Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

19. Ωστόσο, πρέπει να διαλυθούν οι αμφιβολίες που ενδέχεται να υπάρχουν ακόμη, ως προς την οριοθέτηση του αντικειμένου της διαφοράς. Εφόσον ζητείται να αναγνωρισθεί ότι το καθού παρέβη τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 έως 10 του κανονισμού 2057/82, τότε, από καθαρά τυπική άποψη, προβάλλεται παράβαση και της υποχρεώσεως προσήκουσας καταγραφής που απορρέει από το άρθρο 9 του κανονισμού 2057/82. Το αυτό ισχύει και για την υποχρέωση κοινοποιήσεως, το πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε μηνός, των ποσοτήτων

ιχθύων που εκφορτώθηκαν κατά τον προηγούμενο μήνα, την οποία προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

20. Το σύνολο, όμως, των ζητημάτων αυτών, όπως ρητά αναφέρεται στην από 16 Δεκεμβρίου 1986 αιτιολογημένη γνώμη, δεν αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς. Αυτό ισχύει απολύτως για τα έτη 1983 και 1984. Κατά τα σημεία 2.2 και 3.6 της αιτιολογημένης γνώμης, τα σχετικά με το άρθρο 9 του κανονισμού 2057/82 ζητήματα δεν εντάσσονται στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς και θα εξετασθούν στο πλαίσιο μιας άλλης διαδικασίας. Το ίδιο όμως θα πρέπει να ισχύσει και όσον αφορά τα ζητήματα που έχουν σχέση με την καταγραφή των αλιεύσεων κατά το έτος 1985, καθότι, ενώ αρχικά αφέθηκαν κατά μέρος προσωρινά στο σημείο 3.1 της αιτιολογημένης γνώμης, στη συνέχεια δεν περιελήφθησαν ρητώς στο αντικείμενο της διαφοράς.

21. Με βάση τον κανόνα ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η αιτιολογημένη γνώμη προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και για την επακολουθούσα διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της παρούσας δίκης δεν μπορεί πλέον να εκδοθεί από το Δικαστήριο απόφαση σε βάρος του καθού για παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 9 του κανονισμού 2057/82.

22. Άλλωστε, αναφέρθηκε επανειλημμένως τόσο κατά την προφορική όσο και κατά την έγγραφη διαδικασία ότι το ζήτημα της καταγραφής των αλιεύσεων θα αποτελέσει το αντικείμενο χωριστής δίκης. Κατά συνέπεια, οι διαφωνίες ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 9 του κανονισμού 2057/82 δεν καλύπτονται από το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας λόγω παραβάσεως.

23. Αντίθετα, το αν οι προβαλλόμενοι πραγματικοί ισχυρισμοί σχετικά με άλλες υποχρεώσεις κράτους μέλους επαρκούν για να στηρίξουν την αναγνώριση παραβάσεως αποτελεί ζήτημα ουσίας. Για το λόγο αυτόν, η προσφεύγουσα θα πρέπει να επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, ικανά να στοιχειοθετήσουν παράβαση των υποχρεώσεων που επιβάλλουν στα κράτη μέλη οι σχετικές διατάξεις.

## II — *Επί της ουσίας*

24. Στο πλαίσιο της κοινής πολιτικής στον τομέα της αλιείας, το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων[3] καθορίζονται κάθε χρόνο και χορηγούνται στα κράτη μέλη ποσοστώσεις για κάθε απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Μερικές φορές, το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων καθορίζεται προσωρινά, ενώ το οριστικό σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων και οι ποσοστώσεις των κρατών μελών προσδιορίζεται αργότερα. Ωστόσο, όποια και αν είναι η ακολουθούμενη διαδικασία, δεν μεταβάλλεται ο υποχρεωτικός χαρακτήρας των ορίων αλιευμάτων, τα οποία, και στις δύο περιπτώσεις, καθορίζονται με κανονισμό. Για τις περιόδους που ενδιαφέρουν εν προκειμένω, δηλαδή τα έτη 1983 έως 1985, το σύνολο επιτρεπομένων αλιεύσεων και οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν στα κράτη μέλη καθορίστηκαν με τους εξής κανονισμούς: για το 1983, με τους κανονισμούς 172/83[4], 198/83[5], 3320/83[6] και 3624/83[7]· για το 1984, με τους κανονισμούς 320/84[8] και 3434/84[9]· τέλος, για το 1985, με τους κανονισμούς 1/85[10] και 3720/85[11].

3 — Total allowable catch (TAC) (σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων).

4 — ΕΕ 1983, L 24, σ. 30.

5 — ΕΕ 1983, L 25, σ. 32.

6 — ΕΕ 1983, L 318, σ. 20.

7 — ΕΕ 1983, L 365, σ. 1.

8 — ΕΕ 1984, L 37, σ. 1.

9 — ΕΕ 1984, L 318, σ. 6.

10 — ΕΕ 1985, L 1, σ. 1.

11 — ΕΕ 1985, L 361, σ. 1.

25. Κατά τα έτη 1983, 1984 και 1985, σημειώθηκαν υπερβάσεις των ποσοστώσεων που είχαν χορηγηθεί στο καθού. Σε ορισμένες περιπτώσεις μάλιστα το ύψος των υπερβάσεων είναι πολλαπλάσιο της επιτρεπομένης ποσότητας. Το καθού δεν το αμφισβητεί αυτό. Ισχυρίζεται, ωστόσο, ότι η κατάσταση αυτή οφείλεται σε περιστάσεις για τις οποίες δεν φέρει ευθύνη [12]. Η προσφεύγουσα του προσάπτει αντίθετα, ότι δεν εξεπλήρωσε, όπως όφειλε, τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο. Οι σημειωθείσες δε υπερβάσεις ποσοστώσεων αποτελούν ένδειξη περί του ότι το καθού εκπλήρωσε πλημμελώς τα καθήκοντα που του ανατέθηκαν προκειμένου να διασφαλισθεί η τήρηση των ποσοστώσεων από τους αλιείς.

26. Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι οι υπερβάσεις ποσοστώσεων δεν είναι δυνατόν αφεαυτές να θεωρηθούν άμεσα ότι συνιστούν παράβαση κράτους, αφού οι υπερβάσεις των επιτρεπομένων ποσοτήτων έγιναν από τους αλιείς και όχι από το καθού. Αντίθετα, το ότι αυτό συνέβη οφείλεται στην εκ μέρους του καθού πλημμελή εκπλήρωση των κοινοτικών του υποχρεώσεων. Επομένως, από την υπέρβαση των ποσοστώσεων μπορεί να συναχθεί ότι δεν εκπληρώθηκαν ορισμένες υποχρεώσεις. Ωστόσο, οι σχετικοί κοινοτικοί κανόνες αναφέρονται συλλήβδην, χωρίς να προσδιορίζεται πάντοτε σε τι συνίσταται η παράβασή τους.

27. Επί των κατ' ιδίαν αιτιάσεων

1) Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83

28. Μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται πάντοτε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, όταν οι διατάξεις κράτους μέλους, που καθορίζουν τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων, δεν συμβιβάζονται με τις κοινοτικές διατάξεις ή το κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται δεν θέσπισε καν τέτοιες διατάξεις.

29. Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν ανέφερε καν ποια συγκεκριμένη διάταξη, αφορώσα τη διαχείριση των ποσοστώσεων, αντίκειται ενδεχομένως στις εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις. Ούτε ανέφερε ποια μέτρα θα έπρεπε να είχαν θεσπισθεί προκειμένου να τηρηθούν οι επιταγές του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83.

30. Και αν ακόμη η ύπαρξη υπερβάσεων ποσοστώσεων επιτρέπει πράγματι να υποτεθεί ότι η εποπτεία του κράτους μέλους ήταν ελλιπής, αυτό δεν επαρκεί για να συναχθεί τεκμήριο, υπό νομική έννοια, περί μη συμμορφώσεως προς τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου, καθόσον μάλιστα η προσήκουσα διαχείριση των ποσοστώσεων προϋποθέτει την εκπλήρωση μιας σειράς διαφόρων υποχρεώσεων. Ακόμη και αν είναι δυνατόν να προσαφθεί βάσιμα σε ένα κράτος μέλος αμέλεια ως προς τον έλεγχο των αλιεύσεων, από μια τόσο γενική αιτίαση δεν προκύπτει ποιες από τις κατ' ιδίαν υποχρεώσεις δεν εκπληρώθηκαν. Ένα από τα αίτια που ενδεχομένως προκάλεσαν αφεαυτών το απαράδεκτο αποτέλεσμα, μάλιστα δε τις σημειωθείσες παρατυπίες στην καταγραφή των αλιεύσεων, δεν αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς.

31. Δεδομένου ότι δεν προσδιορίσθηκε σε τι συνίσταται, κατά την προσφεύγουσα, η εκ μέρους του καθού παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, το αίτημα περί αναγνωρίσεως παραβάσεως του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

12 — Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος του καθού αναγνώρισε ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η παύση της αλιείας επιβλήθηκε με πολύ μεγάλη καθυστέρηση κατά το έτος 1985.

2) Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82

32. Ο ισχυρισμός περί παραβάσεως της υποχρεώσεως κινήσεως της ποινικής ή διοικητικής διαδικασίας κατά των πλοιάρχων που δεν τηρούν τις ισχύουσες διατάξεις περί των μέτρων διατηρήσεως και ελέγχου, την οποία προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, προβάλλεται κατά τρόπο εντελώς γενικό.

33. Το γεγονός ότι το καθού προέβλεψε την κίνηση της ποινικής διαδικασίας και ότι επιβάλλει κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεων πιστοποιείται ήδη από την ύπαρξη αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο στο πλαίσιο μιας τέτοιας ποινικής διαδικασίας (υπόθεση 46/86 [13]). Το καθού ισχυρίστηκε — χωρίς να αντικρουσθεί — ότι 3 000 περίπου παρόμοιες ποινικές διαδικασίες ανεστάλησαν εν αναμονή της εκδόσεως αποφάσεως από το Δικαστήριο στην υπόθεση 46/86. Κατά τα λοιπά, είναι γνωστό στο Δικαστήριο ότι προβλέπεται στις Κάτω Χώρες η καταστολή των παραβάσεων στον τομέα της αλιείας (υπόθεση 2/88, Imm [14]). Κατά συνέπεια, αν δεν μπορεί να προσαφθεί στο καθού ούτε παντελής έλλειψη ποινικών διατάξεων ούτε άρνηση ασκήσεως ποινικής διώξεως, τότε δεν μπορεί να προβληθεί βασίμως ισχυρισμός περί παραβάσεως παρά μόνον αν στηρίζεται σε συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά. Οπωσδήποτε δε, από το γεγονός και μόνο της υπάρξεως υπερβάσεων των ποσοστώσεων δεν μπορεί να συναχθεί παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82. Ακόμη και όταν επιβάλλλονται κυρώσεις για τις υπερβάσεις ποσοστώσεων, οι παράνομες αλιεύσεις δεν παύουν να συνυπολογίζονται στο σύνολο των αλιευτικών ποσοτήτων. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα, όσον αφορά και την αιτίαση αυτή, δεν προσκομίζει τα απαραίτητα πραγματικά στοιχεία, το σχετικό αίτημά της πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

3) Το άρθρο 1, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82

34. Το συμπέρασμα είναι κατ' ανάγκη το ίδιο όσον αφορά το αίτημα περί αναγνωρίσεως παραβάσεως του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, καθότι η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε καν ότι το καθού παρέλειψε να ελέγξει την ακρίβεια των δηλώσεων των πλοιάρχων. Το επιχείρημά της, ότι οι αρχές δεν δεσμεύονται οπωσδήποτε από το περιεχόμενο των δηλώσεων των πλοιάρχων, το οποίο προέβαλε σε απάντηση του ισχυρισμού του καθού ότι οι αρχές πρέπει να θεωρούν ακριβείς τις εν λόγω δηλώσεις μέχρις αποδείξεως του εναντίου, δεν μπορεί αφεαυτού να θεωρηθεί ως συγκεκριμένη αναφορά σε παράβαση υποχρεώσεως.

4) Το άρθρο 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό, μεταξύ άλλων, με το άρθρο 9, του κανονισμού 2057/82

35. Όπως διαπιστώθηκε ήδη κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής, η εκ μέρους του καθού ενδεχομένη μη τήρηση των διατάξεων του άρθρου 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 9 του κανονισμού 2057/82 δεν αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς και κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της αποφάσεως που θα εκδοθεί. Εφόσον τα άρθρα 6, 7 και 8 του κανονισμού 2057/82 δεν επιβάλλουν άλλες υπο-

13 — Απόφαση της 16ης Ιουνίου 1987 στην υπόθεση 46/86, Romkes κατά Officier van Justitie της περιφερείας του Zwolle, Συλλογή 1987, σσ. 2671 και 2681.

14 — Διάταξη της 13ης Ιουλίου 1990, Zwartfeld και λοιποί, Συλλογή σ. I-3365.

χρεώσεις στα κράτη μέλη, αλλά θεσπίζουν απλώς κανόνες που ισχύουν άμεσα για τους πλοιάρχους των αλιευτικών σκαφών, απομένει απλώς να εξετασθεί το ενδεχόμενο παραβάσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 10 του κανονισμού 2057/82.

36. Όπως δήλωσε ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας κατά την προφορική διαδικασία, η κυρία αιτίαση της προσφυγής αφορά την καθυστερημένη παύση της αλιείας. Ωστόσο, αφού το αντικείμενο της προσφυγής δεν περιορίσθηκε ρητά ακόμη και μετά τη σχετική υπόδειξη του προέδρου, η απόφαση που θα εκδοθεί θα πρέπει να καλύπτει και τις δευτερεύουσες αιτιάσεις. Για το λόγο αυτό έπρεπε να λάβω θέση και ως προς αυτές.

5) Οι διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

37. Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2057/82, κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι έχει εξαντληθεί η ποσόστωση που του έχει χορηγηθεί.

38. Σύμφωνα με την παράγραφο 3, η Επιτροπή, κατόπιν κοινοποιήσεως από το κράτος μέλος ή και *με δική της πρωτοβουλία*, καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία θεωρείται ότι έχει εξαντληθεί η ποσόστωση ενός κράτους μέλους. Επομένως, η διάταξη αυτή μπορεί να θεωρηθεί ότι καθιερώνει — εν μέρει τουλάχιστον — αρμοδιότητα παράλληλη προς την υποχρέωση που επιβάλλεται στα κράτη μέλη κατά την παράγραφο 2. Δεν είναι αναγκαίο να ερευνηθεί εν προκειμένω υπό ποιες συνθήκες ενδείκνυται να ενεργεί η Επιτροπή με δική της πρωτοβουλία, αφού η αρμοδιότητα την οποία έχει κατά το άρθρο 10, παράγραφος 3, οπωσδήποτε δεν επηρεάζει καθόλου, καταρχήν, την υποχρέωση των κρατών μελών να ενεργούν σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 2.

39. Όμως, κατά την προσφεύγουσα, το καθού παρέβη την εκ του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 υποχρέωσή του για έγκαιρη επιβολή παύσεως της αλιείας με αποτέλεσμα να προκληθούν οι επίμαχες υπερβάσεις ποσοστώσεων. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας, ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 επιβάλλει μια υποχρέωση επιτεύξεως αποτελέσματος και, επομένως, το γεγονός ότι υπήρξε υπέρβαση των ποσοστώσεων αρκεί για να στοιχειοθετήσει παράβαση υποχρεώσεως. Επομένως, δεν είναι αναγκαίος ο περαιτέρω προσδιορισμός της προβαλλομένης παραβάσεως.

40. Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Η ίδια η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι δεν είναι δυνατή καταδικαστική απόφαση στο πλαίσιο της διαδικασίας παραβάσεως μόνον επί τη βάσει μιας υπερβάσεως ποσοστώσεων, καθότι οι άνω του επιτρεπομένου ορίου αλιεύσεις δεν πραγματοποιήθηκαν από το εν λόγω κράτος, δηλαδή από τις υπηρεσίες του, αλλά από τους αλιείς. Η παράβαση του κράτους μέλους έγκειται στον ανεπαρκή έλεγχο της αλιευτικής δραστηριότητας.

41. Στο πλαίσιο ενός συστήματος διαχειρίσεως και ελέγχου των ποσοστώσεων, το οποίο περιλαμβάνει ορισμένες υποχρεώσεις, η συναγωγή συμπερασμάτων ως προς την επιτυχία ή την αποτυχία του συστήματος στο σύνολό του δεν μπορεί να βασισθεί αποκλειστικά στο αν εκπληρώθηκε μία μεμονωμένη υποχρέωση. Ακόμη δε και η τήρηση του συνόλου των υποχρεώσεων δεν αποτελεί εγγύηση της επιτυχίας του, όπως καταφαίνεται από το γεγονός ότι εκδόθηκαν άλλοι κοινοτικοί κανονισμοί για

την τελειοποίησή του [15]. Αφού, επομένως, δεν είναι ορθό να θεωρηθεί ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 επιβάλλει υποχρέωση επιτεύξεως αποτελέσματος, πρέπει να αποδειχθεί συγκεκριμένη παράβαση του καθού στο πλαίσιο της εν λόγω διατάξεως. Η ημερομηνία κατά την οποία ένα κράτος μέλος υποχρεούται να επιβάλει παύση της αλιείας προσδιορίζεται με βάση το σκοπό του μέτρου, που συνίσταται στην εξασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων. Προκειμένου, συνεπώς, να επιλεγεί η εν λόγω ημερομηνία, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αλιεύσεις που προβλέπεται ότι θα πραγματοποιηθούν ακόμη, οι καθυστερημένες γνωστοποιήσεις των εκφορτώσεων σε λιμένες άλλων κρατών, οι προθεσμίες δημοσιεύσεως και, ενδεχομένως, οι δυσχέρειες που έχουν σχέση με την ενημέρωση των ενδιαφερομένων αλιέων. Εν προκειμένω, δεν πρέπει να καθυστερεί η απόφαση μέχρις ότου η ποσόστωση έχει σχεδόν εξ ολοκλήρου εξαντληθεί. Αυτό προκύπτει και από την διατύπωση της διατάξεως που ορίζει ότι: « Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις... *θεωρούνται* ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που του έχει χορηγηθεί ». Η διατύπωση αυτή αναφέρεται στη συναγωγή αποτελέσματος πλασματικώς. Ειδικότερα, η διαφορά που μπορεί να υφίσταται μεταξύ της υποθετικής και της πραγματικής εξαντλήσεως των ποσοστώσεων πρέπει να θεωρηθεί ως περιθώριο εκτιμήσεως που επιτρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αστάθμητοι παράγοντες που προαναφέρθηκαν.

42. Το καθού αμφισβητεί ότι παρέβη την υποχρέωσή του εποπτείας όσον αφορά την επιβολή παύσεως της αλιείας. Υποστηρίζει ότι ελάμβανε υπόψη τους αστάθμητους παράγοντες και αποφάσιζε σταθερά την παύση της αλιείας, προτού εξαντληθούν πλήρως οι ποσοστώσεις. Το γεγονός ότι παρ' όλα αυτά σημειώθηκαν υπερβάσεις των ποσοστώσεων οφείλεται σε περιστάσεις για τις οποίες δεν ευθύνεται, όπως είναι η μη συμμόρφωση προς την ήδη επιβληθείσα απαγόρευση αλιείας.

15 — Βλέπε τον κανονισμό 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987 ( ΕΕ 1987, L 207, σ. 1 ), και τον κανονισμό 3483/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988 ( ΕΕ 1988, L 306, σ. 2 ).

43. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η προσφεύγουσα παραδέχτηκε ότι η συνολική ποσότητα των αλιευθέντων ιχθύων αυξήθηκε συνεπεία παρανόμων αλιεύσεων, χωρίς να μπορεί να προσαφθεί στο καθού πλημμελής εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82. Το φαινόμενο αυτό οφείλεται στην έλλειψη επαρκούς ελέγχου και καταστολής των παραβάσεων.

44. Στην περίπτωση που αμφισβητείται η ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως, εναπόκειται στην προσφεύγουσα, σύμφωνα με την παγιωθείσα εν τω μεταξύ νομολογία του Δικαστηρίου, να αποδείξει ότι υπάρχει παράβαση [16]. « Αυτή οφείλει να προσκομίσει στο Δικαστήριο τα στοιχεία που είναι αναγκαία για τη διαπίστωση της παραβάσεως... » [17]. Όσον αφορά το ζήτημα της αποδείξεως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων δημιουργεί τεκμήριο για την ύπαρξη παραβάσεως. Η άποψη αυτή πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους για τους οποίους το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82 δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι επιβάλλει υποχρέωση επιτεύξεως αποτελέσματος. Δεδομένου ότι, αφενός, επιβάλλονται πολλές υποχρεώσεις προκειμένου να εξασφαλισθεί η τήρηση των ποσοστώσεων και, αφετέρου, οι παράνομες αλιεύσεις, και όταν ακόμη έχουν καταστεί αντικείμενο ποινικών κυρώσεων, συνυπολογίζονται στη συνολική ποσότητα αλιευθέντων ιχθύων, με αποτέλεσμα να μην προκύπτει από το σύνολο των αλιευθεισών ποσοτήτων ποιες αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν πριν από την ημερομηνία παύσεως της αλιείας ή μετά από αυτή, η υπέρβαση των ποσοστώσεων δεν μπορεί να συνιστά τη βάση συναγωγής τεκμηρίου παραβάσεως του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

16 — Απόφαση της 25ης Μαΐου 1982 στην υπόθεση 96/81, Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών, Συλλογή 1982, σ. 1791, σκέψη 6· απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1986 στην υπόθεση 121/84, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Συλλογή 1986, σ. 107, σκέψη 12· απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988 στην υπόθεση 272/86, Συλλογή 1988, σ. 4875, σκέψη 17· απόφαση της 25ης Απριλίου 1989 στην υπόθεση 141/87, Συλλογή 1989, σ. 943, σκέψεις 16 και 17.

17 — Βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση επί της υποθέσεως 96/81, σκέψη 6.

Εξάλλου, στην υπόθεση 96/81, το Δικαστήριο διευκρίνησε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί, για να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως, « να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο » [17].

45. Από τα αποδεικτικά στοιχεία που συνοδεύουν την προσφυγή προκύπτει, για τα έτη 1983 και 1984, μόνο το συνολικό ύψος των αλιευθεισών ποσοτήτων, ούτως ώστε δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί αν το καθού επέβαλε εγκαίρως την παύση της αλιείας.

46. Όμως, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να θεμελιώσει τον ισχυρισμό της ακόμη και με βάση τα δημοσιευθέντα αριθμητικά και άλλα στοιχεία. Δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, η Επιτροπή έχει στη διάθεσή της, εντός του πρώτου δεκαπενθημέρου κάθε μηνός, τις ποσότητες των αλιεύσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά τον προηγούμενο μήνα. Η απόφαση περί παύσεως της αλιείας ενός ιχθυαποθέματος ή ομάδας ιχθυαποθεμάτων δημοσιεύεται κατά κανόνα στην οικεία επίσημη εφημερίδα και προκειμένου για τις Κάτω Χώρες στην *Staatscourant*. Ήδη, με βάση τις πληροφορίες αυτές μπορεί να συναχθεί αν η επιβολή παύσεως της αλιείας συγκεκριμένων ιχθυαποθεμάτων ή ομάδων ιχθυαποθεμάτων συνιστά μέτρο ανάλογο προς την ήδη γνωστή ποσότητα των αλιεύσεων. Προ ενός, τόσο λεπτομερώς θεμελιωμένου ισχυρισμού θα εναπόκειται στο καθού να προσκομίσει την περί του αντιθέτου απόδειξη.

47. Η κατάσταση είναι διαφορετική, όσον αφορά τα αριθμητικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν ως απόδειξη για το έτος 1985. Με βάση τα στοιχεία αυτά είναι δυνατόν να εκτιμηθεί αν η απόφαση περί παύσεως της αλιείας ελήφθη και δημοσιεύθηκε εγκαίρως. Από το σχετικό πίνακα προκύπτει ότι τόσο η επιλογή της ημερομηνίας λήψεως της αποφάσεως περί παύσεως της αλιείας όσο και το διάστημα που μεσολάβησε μέχρι της δημοσιεύσεώς της δεν ανταποκρίνονταν, εν μέρει τουλάχιστον, στον επιδιωκόμενο σκοπό και, κατά συνέπεια, αντέκειντο στις κείμενες διατάξεις.

48. Η χορηγηθείσα ποσόστωση για το βακαλάο, παραδείγματος χάριν, ανερχόταν το 1985 σε 28 380 τόνους για τις ζώνες II α και IV. Η απόφαση περί παύσεως της αλιείας ελήφθη στις 10 Νοεμβρίου ενόψει αλιεύσεων 28 310 τόνων, αλλά δημοσιεύθηκε μόλις στις 22 Νοεμβρίου και άρχισε να ισχύει, όπως προκύπτει από την ημερομηνία δημοσιεύσεως, στις 23 Νοεμβρίου.

49. Και αν ακόμη υποτεθεί ότι η απόφαση καλώς ελήφθη με βάση 28310 τόνους [18], η θέση της σε ισχύ δεκατέσσερις ημέρες αργότερα είναι ασφαλώς πολύ καθυστερημένη. Στην περίπτωση αυτή, δεν έχει πλέον σημασία η ημερομηνία λήψεως της αποφάσεως αυτής καθαυτής, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση δεν συνιστά για τους ενδιαφερομένους παρά μία εσωτερική πράξη η οποία δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα.

50. Θα αναφέρω ένα ακόμη παράδειγμα πλημμελούς εφαρμογής του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, το οποίο έχει σχέση με την παύση της αλιείας πλατάκων. Στις ζώνες II α και IV, για μία ποσόστωση 79 540 τόνων, η απόφαση περί παύσεως της αλιείας ελήφθη στις 28 Νοεμβρίου με βάση 79 839 τόνους. Όταν ελήφθη η απόφαση, υπήρχε ήδη υπέρβαση της ποσοστώσεως. Μετά τη δημοσίευσή της στις 28 Νοεμβρίου και τη θέση της σε ισχύ στις 29 Νοεμβρίου, οι καταγεγραμμένες αλιεύσεις ανέρχονταν σε 90 950 τόνους.

51. Τα παραδείγματα αυτά αρκούν για να καταδείξουν ότι το καθού παρέβη, το 1985, την υποχρέωσή του εποπτείας κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού

17 — Βλέπε την προαναφερθείσα απόφαση επί της υποθέσεως 96/81, σκέψη 6.

18 — Όταν, δηλαδή, η ποσόστωση είχε εξαντληθεί κατά 99,75 %.

2057/82. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο εκπρόσωπος του καθού παραδέχθηκε ότι η παύση της αλιείας επιβλήθηκε με πολύ μεγάλη καθυστέρηση σε ορισμένες περιπτώσεις.

52. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, όσον αφορά το έτος 1985, το καθού παρέβη οπωσδήποτε τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82.

*Επί των δικαστικών εξόδων*

53. Δεδομένου ότι η προσφυγή δεν γίνεται δεκτή, σχεδόν στο σύνολό της, λόγω ανεπαρκείας των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών και μη αποδείξεως των κρισίμων για την επίλυση της διαφοράς πραγματικών περιστατικών, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας.

## Γ — Συμπέρασμα

54. Προτείνω στο Δικαστήριο να αποφασίσει ότι:

« 1) Η κυβέρνηση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών παρέβη το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2057/82, επειδή δεν έλαβε ούτε δημοσίευσε εγκαίρως την απόφασή του περί παύσεως της αλιείας για ορισμένα ιχθυαποθέματα ή ομάδες ιχθυαποθεμάτων κατά το έτος 1985.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα. »